

Ret, ville vi undgaa Vilkaarlighed, og ville vi komme til en Forstaaelse, saa er det, som det ærede Medlem selv tidligere har erkjendt, nødvendigt at høre sig for Grundlovens Principer; ellers bliver Enighed umulig, hvor meget end de Herrer forsikre, at vi kunne nok blive enige. Sa, ville vi opgive Grundlovens Principer for at følge de Herrer, saa kunne vi maaske blive enige, men paa den Maade blive vi rigtignok aldrig enige. Umiddelbart efter at det ærede Medlem havde udtalt, at man skulde følge faste Principer, sagde han, at det var altfor høit et Tal at gaa til, naar man tog 137 Kredse eller mere, end hvad Folkethinget nu har, at det vilde føre til de største Ubilligheder, og at man, naar der havde været et Par Folketællinger, maatte have 200 Kredse. Jeg skal dertil sige, at Grundlovens Bud nu kræver 137, og have vi i en Menneftaalder hjulpet os omtrent med de Kredse, vi fra først have haft, saa skulde vi netop søge nu at komme til en Omordning, som atter kunde være gennem en Menneftaalder, da vilde allerede Meget være vundet. Men for at komme dertil maa man ikke tage en saadan lille Sap som den, her foreligger, men ligesom i 1849 sørge for en fuldstændig Omlægning af Kredene paa Grundlag af Grundlovens Bestemmelse. At Tallet nu bliver saa stort, at vi nu komme til en Trebiedel mere, er, fordi vi tidligere have forsømt, hvad det var vor Pligt at gjøre for at overholde Grundloven, men fordi man har gjort det, skal man ikke vedblive dermed, men søge at ordne Sagen saaledes, som Grundloven i Virkeligheden kræver det. Om man efter et Par Folketællinger skulde komme til et Par Hundrede Medlemmer, hvad jeg rigtignok anser for en fuldstændig Umulighed, vilde det dog ikke være en saa stor Urimelighed, at man derfor skulde undgaa den grundlovsmæssige Omlægning, thi der er jo mange Forsamlinger i Verden, som ere paa meget mere end 200 Medlemmer, og jeg har tidligere sagt, at det er en Fordel, man ikke skal faste Brag paa, at jo mindre et Lands Befolkning er, desto større Antal Repræsentanter kan det have; det er en Fordel baade for Befolkningen, for Repræsentanterne og for hele det offentlige Liv i Landet, og vi skulle sætte Pris paa, at Grundloven har villet det saa. Det ærede Medlem siger, at Hovedsagen er en ligelig Repræsentation. Ret, Hovedsagen er, at Grundloven siger, at Repræsentanternes Antal skal stige med Folketallet. Det staar der saa klart og tydelig som muligt, og det kan man ikke komme bort fra. Naar det ærede Medlem anser saa stærkt over, at vi ere gaaede bort fra Overøvrighedsfredens,

Kommunegrændserne og Valgstederne, have ærede Medlemmer allerede paavist Exempler paa, at det for en stor Del ogsaa gjælder om det ærede Medlems eget Forslag. Vi have mange Steder holdt paa det Gamle, alene fordi vi saae, at det havde sin ethning, at det var tilvant; men vil man gaa til det Antal Kredse, som Grundloven kræver, og søge at faae nogenlunde rimelige Grændser for dem, er det af den Slags Ting, man nok kan enes om, skjøndt jeg maa gjøre opmærksom paa, at hvad vi have gjort, er ikke Andet, end hvad Høire og Venstre vare enige om i 1874 maatte være Grundlaget, naar det kom til en almindelig Omordning. Siden er Høire gaaet mere og mere bort derfra, og derved ere Uenighederne blevne større og vanskeligere at komme ud over. Det ærede Medlem paastod saa, at vi havde overfjet den allerførste Betingelse for en arithmetisk Behandling af saadanne Forhold, nemlig at vi havde lagt to uensartede Tal sammen; men det have vi slet ikke. Vi have sagt, at vil man nu gaa til en Omlægning, maa vi tage Folketællingen i 1890 med det rimelige Folketal, som da vil vise sig, til Udgangspunkt; men med Hensyn til de mindre Kredse kunne vi end ikke tilnærmelsesvis sige, hvor stort deres Folketal vil blive i 1890, thi det er givet, at der i den Henseende er store Forskjelligheder, og at man ikke fra det ene Parti kan slutte, hvorledes det vil blive i det næste. Det ærede Medlem nævnte enkelte Kjøbstæder, som han mente i 1890 ville have de og de Tal, men det kan det ærede Medlem ikke vide. Vi vide, at Tilvæksten i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn er i Tilbagegang. For traf Landbefolkningen ind til Kjøbstæderne, men nu synes der at være Tilbagegang fra Kjøbstæderne til Landet eller maaske Afgang derfra til Udlandet. Der er ikke Tilvæxt, men snarere Stilstand. Hvad vi kunne gjøre, er at tage Hensyn til de betryggende Folketællinger, der enkelte Steder have fundet Sted siden 1880, og det have vi gjort fuldt ud for Kjøbenhavn, og for de Byer, det ærede Medlem nævnte, Frederiksberg, Odense og Aarhus, have vi ogsaa taget noget Hensyn dertil, men vi have ikke haft for os saadant Materiale, at vi bestemt kunde sige, at de i 1890 ville have det og det Folketal; viser det sig, at det ærede Medlem har Ret i sine Formodninger, ere vi naturligvis villige til at tage Hensyn dertil og komme i Møde, saavidt det kan ske inden at forurette andre Kredse. Den ærede Minister gav mig ogsaa i den Henseende Ret, idet han sagde, at det vilde være umuligt nu at beregne, om Tilvæksten i de